



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. КЖ 1 147/17
Дана 08.02.2017. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, суд другог степена у већу састављеном од судије Остојић Весне председника већа, судија Бјелобаба Ђурђине и Париповић Зорана чланови већа, са записничарем Јакић Данком у кривичном предмету против оптужених АА и ББ, коме се суди у одсуству обоје из ..., због кривичног дела превара у помагању из члана 208 став 4 у вези става 1 и у вези члана 35 КЗ и др., одлучујући о жалби браниоца оптуженог ББ, адвоката Радојчић Николе из Новог Сада, изјављене против пресуде Основног суда у Новом Саду К-3235/13 од 25.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2017. године, једногласно је донео следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог ББ и пресуда Основног суда у Новом Саду К-3235/13 од 25.10.2016. године се **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду К-3235/13 од 25.10.2016. године оптужена АА је оглашена кривом због кривичног дела превара у помагању из члана 208 став 4 у вези става 1 и у вези члана 35 КЗ, па је применом законских прописа осуђена на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено је одређено да ће се казна извршити тако што ће је оптужена издржавати у просторијама у којима станује у ..., број телефона ... и мобилног ..., без електронског надзора. Оптужена не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико оптужена једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Такође је на основу члана 208 став 4 КЗ и применом законских прописа осуђена на новчану казну у износу од 80.000,00 (осамдесетхиљада) динара, коју је дужна да плати у року од 3 (три) месеца. Уколико оптужена новчану казну не плати у датом року, иста ће бити замењена казном затвора и то тако да ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора.

Оптужени ББ је истом пресудом оглашен кривим због кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, па је осуђен применом законских прописа на казну затвора у трајању од 2 (две) године и на новчану казну у износу од 150.000,00 (стопедесетхиљада) динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца. Уколико оптужени у датом року не плати новчану казну иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 (један) дан затвора.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а, оштећени ВВ се са имовинско правним захтевом упућује на парницу.

На основу члана 264 став 4 ЗКП-а, оптужени се ослобађају накнаде трошкова кривичног поступка те исти падају на терет буџетских средстава.

Против пресуде бранилац оптужених АА и ББ, адвокат Радојчић Никола је изјавио жалбу са предлогом да пресуда у односу на оптужену АА постане правноснажна по истеку рока за жалбу, док у односу на оптуженог ББ, пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешне примене кривичног закона, због погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да се жалба усвоји, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговора на жалбу није било.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је својим поднеском број Ктж 181/17 од 02.02.2017. године, предложио да се као неоснована одбије жалба браниоца оптуженог ББ и побијана пресуда потврди у целости.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа одржаној дана 08.02.2017. године, размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбу браниоца оптуженог ББ, предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, па је оценом свих навода и предлога утврдио следеће:

Жалба браниоца оптуженог ББ није основана.

Испитујући првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања у смислу чл. 451 ЗКП, Апелациони суд налази да је пресуда донета без битних повреда одредаба кривичног поступка. Осим тога, ни сам бранилац оптуженог ББ у својој жалби коју је изјавио против побијане пресуде, не указује које је то битне повреде одредаба кривичног поступка првостепени суд начинио, већ се само у жалби наводи овај законски основ побијања пресуде, а не наводе се било какви недостаци које је Основни суд у Новом Саду начинио приликом доношења пресуде, а које би Апелациони суд као непосредно виши суд испитивао, јер се недостаци испитују само ако су истакнути у жалби, а што у овој ситуацији није случај, а које повреде би се могле евентуално подвести под релативно битне повреде одредаба кривичног поступка и које би евентуално имале утицаја на утврђивање правилног чињеничног стања и правилну примену Кривичног законика.

Иначе, у жалби није наведено ништа конкретније у чему би се састојале битне повреде одредаба кривичног поступка само се наводи наведени законски основ побијања првостепене пресуде, а по садржини жалбе осим истакнутог у основи жалба побија утврђено чињенично стање да оптужени ББ није извршио кривично дело превара из члана 208 става 4 у вези става 1 КЗ, да су супротне чињенице утврђене погрешном оценом изведених доказа и због погрешно утврђеног чињеничног стања али то не представља битну повреду одредаба кривичног поступка.

Према томе, поступајући на описани начин првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из наведеног законског основа како се то у жалби браниоца оптуженог наводи.

Жалбом браниоца оптуженог ББ неосновано се побија првостепена пресуда због поврешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер Првостепени суд је правилно оценио све изведене доказе током поступка а који су побројани на страни 6 побијане пресуде те уз констатацију да оптужени ББ током поступка није саслушан с обзиром да је решењем већа Основног суда у Новом Саду број Кв 3616/13 од 30.10.2013. године, против истог одређено суђење у одсуству а које је постало правноснажно дана 03.12.2013. године па уз оцену одбране оптужене АА и оценом сваког доказа појединачно и свих доказа у међусобној повезаности у складу са одредбом члана 419 став 1 и 2 ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени током поступка на главном претресу и при томе правилно и потпуно утврдио да је оптужени ББ извршио кривичне правне радње које су му стављене терет и за које је и оглашен кривим а које се подводе под радње кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, дајући за своја утврђења одговарајуће разлоге у побијаној пресуди које прихвата и овај суд и на исте упућује а о чему је првостепени суд дао у образложењу пресуде правилне наводе који се налазе на страни 6 - 9 побијане пресуде.

Ценећи све изведене доказе и то исказе оштећеног ВВ, ГГ, саслушаних у својству сведока, па и одбране оптужене АА, с обзиром да се оптуженом ББ судило у одсуству, те и писмених доказа, првостепени суд је правилно утврдио да је оптужени ББ у време, на месту и начин како је то и описано у изреци првостепене пресуде а у намери да себи прибави противправну имовинску корист, довео прикривањем чињеница у заблуду оштећеног ВВ да је некретнина која је и предмет ових кривично правних радњи већ продата и да оптужена АА није њен власник, да је оштећени ВВ на штету своје имовине у целосоти исплатио купородајну цену у износу од 150.000 евра, односно у динарској противвредности 13.983.000,00 динара, при чему је исплаћен износ од 32.000 евра а део у виду права на стан у изградњи, у чијој висини је оптужени ББ и прибавио противправну имовинску корист. која прелази износ од 1.500.000,00 динара.

Искази ових лица саслушаних у својству сведока поткрепљени су изведеним доказима током поступка који су цитирани, детаљно образложени и оцењени у првостепеној пресуди, који се жалбеним наводима браниоца оптуженог ББ и не доводе у сумњу.

Наиме у жалби се и не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били оцењени од стране првостепеног суда и који би довели у сумњу правилност таквог закључивања, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница, околности и већ изведених доказа, што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу Апелационог суда, правилно оценио и за своје закључке дао јасне, довољне и аргумензоване разлоге које и прихвата и овај суд и на исте упућује.

Према томе на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно и применио Кривични закон када је у радњама оптуженог ББ утврдио постојање свих елемената кривичноправних радњи које се подводе под кривично дело превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ и у образложењу пресуде дао разлоге који су наведени на страни 16 и 17, тако да жалбени наводи браниоца оптуженог ББ којим се побија првостепена пресуда због погрешне примене Кривичног закона се показују као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни а поводом жалбе браниоца оптуженог ББ у смислу члана 451 ЗКП-а, Апелациони суд налази да је

првостепени суд правилно и потпуно утврдио све околности које утичу да казна буде већа или мања у смислу члана 54 КЗ. Тако је од олакшавајућих околности на страни оптуженог ББ утврдио постојање његових личних, породичних и имовинских прилика, да је отац троје деце, без сталног запослења, да оштећени није заинтересован за његово кривично гоњење, док од отежавајућих околности је утврдио постојање његове раније осуђиваности, па и за истоврсно кривично дело. Правилно је првостепени суд а насупрот жалбеном основу браниоца оптуженог ББ, све утврђене околности ценио и дао им правилан и довољан значај и правилно оптуженог ББ за кривично дело превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ за које је и оглашен кривим и осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године. Како је за кривично дело превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ извршено у периоду од 19.01.2009. године до 25.09.2009. године, када је на снази био Кривични закон (Сл. Гласник РС 72/09) за које дело је прописано да ће се учинилац казнити затвором од 2 до 10 година и новчаном казном, дакле кумулативно, то је првостепени суд правилно применом законских прописа оптуженог ББ и осудио на новачну казну у износу од 150.000,00 (стопедесетхиљада) динара, коју новачну казну је дужан да плати у року од 3 (три) месеца, а ако исту не плати у наведеном року иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 новачне казне одредити 1 дан затвора јер и по мишљењу овог суда овако изречена казна затвора и новчана казна су сразмерне степену кривице оптуженог ББ, нужне да се оствари друштвена осуда за извршено кривично дело, али и довољне да се постигне сврха кажњавања у смислу члана 42 КЗ.

На основу свега напред изнетог а применом члана 457 ЗКП-а, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар,

Јакић Данка, ср.

Председник већа-судија,

Остојић Весна, ср.

За тачност отправка.